

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2278/2015
16.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца В.Ћ. из Београда, чији је пуномоћник М.Л., адвокат из Б., против туженог Јавног предузећа за газдовање шумама „Србијашуме“ са п.о. из Новог Београда, чији је пуномоћник Ђ.Ж., адвокат из Б., ради поништаја решења, враћања на рад и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 717/15 од 29.04.2015. године, у седници одржаној 16.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 717/15 од 29.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 935/14 од 19.01.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је поништено решење о отказу уговора о раду број 521/2009 од 27.01.2009. године донето под бројем 8441/12 од 22.08.2012. године, као незаконито. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоца врати на рад у року од 15 дана од дана достављања пресуде. Ставом трећим изреке, одбачена је као недозвољена тужба тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да га врати на његово радно место самосталног референта за приватне шуме у Одељењу за приватне шуме, Сектор за шумарство и заштиту животне средине или на друге послове који одговарају његовој стручној спреми и радном искуству. Ставом четвртим изреке, утврђено је да је тужба тужиоца повучена у делу којим је тражио да се тужени обавезе да му на име накнаде штете због неисплаћених зарада исплати 162.435,26 динара, на име накнаде нето зараде за период од 01.08.2012. године па до 05.10.2012. године са затезном каматом на тај износ почев од 01.11.2012. године па до исплате, као и у делу којим је тражио да се тужени обавезе да за тужиоца уплати припадајуће доприносе за ПИО и здравствено осигурање. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 717/15 од 29.04.2015. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, укинута је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу петом

изреке првостепене пресуде и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на радном месту самосталног референта за приватне шуме у Сектору за шумарство и заштиту животне средине, а на основу уговора о раду број 521/2009 од 27.01.2009. године и анекса истог уговора. Тужени је решењем број 8441/12 од 22.08.2012. године тужиоцу отказао уговор о раду, а са разлога што је тужилац својом кривицом учинио повреду радне обавезе применом одредбе члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду, у вези члана 68. став 1. тачка 5. Правилника о раду туженог, као и члана 17. став 1. тачка 5. уговора о раду. Наиме, тужилац је 01.08.2012. године осетио изненадну бол у леђима и покушао да устане, али није могао, због чега није дошао на посао, тако да је био на боловању од 01.08.2012. године до 15.08.2012. године. Тужени је упозорењем број 7966/12 од 09.08.2012. године, упозорио тужиоца о постојању разлога за отказ уговора о раду, наводећи као основ повреду радне обавезе тужиоца у смислу члана 68. став 1. тачка 5. Правилника о раду туженог у вези члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду и у вези чланова 15. и 17. уговора о раду тужиоца, а која повреда радне обавезе се односи на неоправдано узастопно изостајање са рада четири радна дана. Тужиоцу је наведено упозорење уручено 13.08.2012. године, а тужилац је 18.08.2012. године оспорио основаност упозорења, наводећи да није могао да достави писмено обавештење о привременој спречености за рад, јер то обавештење односно потврду није добио, с обзиром да се његова докторка у то време налазила на годишњем одмору, а уз изјашњење је приложио медицинску документацију. Из извештаја о привременој спречености за рад од 15.08.2012. године, утврђено је да је тужилац био потпуно спречен за рад у периоду од 01.08.2012. године до 15.08.2012. године, а што је потврђено из специјалистичког извештаја КБЦ „Др Драгиша Мишовић“ број 5475 од 15.08.2012. године и извештаја специјалистичке ординације за физикалну медицину и рехабилитацију В.м. од 15.08.2012. године, као и упута лекарској комисији Дома Здравља „Савски Венац“ од 15.08.2012. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужиоца, с обзиром да је тужени незаконито отказао уговор о раду тужиоцу, јер чињеница да тужилац није одмах туженом доставио потврду о привременој спречености за рад

након почетка боловања није довољан разлог за законитост отказа уговора о раду. Имајући у виду да је тужилац свој изостанак са посла оправдао медицинском документацијом и извештајем о привременој спречености за рад, његов изостанак са посла није био неоправдан. С тога је тужени обавезан да тужиоца врати на рад, применом одредбе члана 191. Закона о раду.

Одредбом члана 179. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05 и 54/09), прописано је, између осталог, да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоје оправдани разлози који се односе на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Одредбом члана 183. став 1. тачка 1. истог закона, прописано је да се оправданим разлогом за отказ уговора о раду у смислу члана 179. истог закона не сматра привремена спреченост за рад услед болести, несреће на раду или професионалног обољења.

Поред тога, одредбом члана 68. став 1. тачка 5. Правилника о раду послодавца број 27/2005-09 од 28.12.2005. године, прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду ако запослени не поштује радну дисциплину и то ако неоправдано изостаје са рада 4 радна дана или неоправдано изостаје са рада највише 5 радних дана са прекидима у току 12 месеци.

Испитујући законитост спорног решења туженог од 22.08.2012. године, нижестепени судови су правилно закључили да тужилац у периоду од 01.08.2012. године до 15.08.2012. године није неоправдано изостао са рада, већ је тужилац био привремено спречен за рад због болести, а што је потврдила и првостепена лекарска комисија Републичког фонда за здравствено осигурање, Филијала за Б., Испостава Н.Б. број 3437 од 15.08.2012. године. Имајући у виду наведено и како није настао отказни разлог, јер тужилац није неоправдано изостао са рада четири радна дана, већ је оправдано у том периоду био спречен за рад због болести, због чега је побијано решење поништено и правилно обавезан тужени да тужиоца врати на рад, применом одредбе члана 191. Закона о раду.

Применом члана 414. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд није детаљно образлагао ову пресуду, с обзиром да се ревизијом понављају жалбени наводи, а образлагањем се не би постигло ново, нити уједначеније тумачење права.

На основу изнетог, применом одредбе члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**